

סָבֵא שְׁלִי סֵפֶר לִי
שְׁפִיעַם, לְפָנַי הַרְבֵּה שָׁנִים,
אֲנָשִׁים הָיוּ נִלְחָקִים זֶה בְּזֶה
עִם קִשְׁתוֹת וְחֲצִים
וְכִשְׁהִכְעַס וְהַשְׁנָאָה הָיוּ גּוֹבְרִים
הֵם הָיוּ טוֹבְלִים אֶת
קֶצֶה הַחֹץ בְּרַעַל
וַיּוֹרִים לְכָל הַכּוֹנֵנִים.

חשבתני על הספור הזה אתמול
כשתמר בלי שום סבה
קרא לי פתאום: "מפגור".
הרגשתי שירו בי חץ מרעל
ישר בלב.

הסתכלתי על תומר,
העינים שלו נצצו בבוז
הוא צחק ואמר שוב:
"איזה מפגור אתה"
אפלו לא יודע לציר פרה".

את חיות החיות שצִירְנוּ בַּכְּתָה
לא סִימָתִי.
כְּשֶׁחֲזַרְתִּי הַבֵּיתָה, עִם הַתִּיק הַגָּדוֹל,
אָמַא אָמָרָה:
"נו, מָה צִירָתְ לָנו הַיּוֹם?"
רְצִיתִי לַעֲנוֹת, אָבֵל לֹא יָצָא לִי קוֹל,
הַחֵץ הַמְּרַעַל הָיָה תְּקוּעַ בִּי
עִמְק בִּלְב וְגַם בַּגְּרוֹן.
הַדְּמָעוֹת טַפְּטְפוּ מֵהַר
וְעוֹד יוֹתֵר מֵהַר,
וּפְחָדְתִּי שְׁעוֹד רָגַע
אֶתִּיבֵשׁ וְאֶגְמַר.

"מה קרה?" אָמַא שְׁאַלָה.
סִפַּרְתִּי לָהּ וְאָמַרְתִּי שְׁאַנִּי מְרַגֵּשׁ
כְּמוֹ **פְּצוּעַ קֶשֶׁה נוֹרָא.**
יֵשׁ לִי רֵעַל בְּגוּף,
וְאֲנִי מְאַבֵּד הַמּוֹן דְּמַעוֹת.